

Sygn. akt: III AUz 290/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – Sędzia SA Ewa Chądzyńska

Sędzia SA Janina Kacprzak (spraw.)

Sędzia SA Jacek Zajączkowski

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2012 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy **(...) Centrum Pomocy (...) w O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o ustalenie ubezpieczenia

na skutek zażalenia strony powodowej

na postanowienie zawarte w punkcie drugim wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt: V U 1131/12;

postanawia:

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 18 września 2012 r. w ten sposób, że zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. na rzecz (...) Centrum Pomocy (...) w O. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. na rzecz (...) Centrum Pomocy (...) w O. kwotę 630 (sześćset trzydzieści) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Sygn. akt: III AUz 290/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu odwołania (...) Centrum Pomocy (...) w O., z udziałem zainteresowanego P. F., od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 16 marca 2012 roku, uwzględnił odwołanie w całości. W punkcie 1 wyroku Sąd Okręgowy zmienił decyzję z 16 marca 2012 r., stwierdzając, że L. F. nie podlega ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywania pracy na rzecz płatnika (...) Centrum Pomocy (...) w O. W.. w okresie od 2 listopada 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. i od 2 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz stwierdził, iż (...) Centrum Pomocy (...) w O. W.. nie jest zobowiązane do opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 4 704,72 zł i na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 1385,87 zł z tytułu umowy zawartej w wymienionych wyżej okresach z L. F.. W punkcie 2 wyroku zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W.. na rzecz (...) Centrum Pomocy (...) w O. W.. kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowienie zawarte w punkcie 2 powyższego wyroku zostało zaskarżone zażaleniem płatnika składek - (...) Centrum Pomocy (...) w O., zwanego dalej (...). Zażalenie zarzuca zaskarżonemu postanowieniu:

1. naruszenie przepisu § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) poprzez jego zastosowanie,
2. naruszenie przepisu § 6 punkt 4 powyższego rozporządzenia poprzez jego niezastosowanie.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. na rzecz skarżącego kwoty 1 200 zł, tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kwoty 30 zł, tytułem opłaty sądowej od zażalenia i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Skarżący w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego, który na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Zaskarżonym postanowieniem sąd pierwszej instancji obciążył Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz skarżącego, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach art. 98 kpc. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie określa podstawy stawki wynagrodzenia pełnomocnika skarżącego, przyjętej przez sąd pierwszej instancji. Wysokość minimalnych stawek wynagrodzenia radców prawnych określają przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zm.). Według § 6 rozporządzenia stawki minimalne ustala się kwotowo w zależności od wartości przedmiotu sprawy i stawki te wynoszą od 180 zł do 7 200 zł. W sprawach, w których wartość przedmiotu sporu mieści się w granicach od 5 000 zł do 10 000 zł, tak jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie, minimalne wynagrodzenie radcy prawnego wynosi 1 200 zł (§ 6 pkt 4). Kolejne przepisy rozporządzenia określają stawki minimalne w zależności od rodzajów spraw, w których strony zastępowane są w procesie przez radców prawnych. W § 11 ust. 2 rozporządzenia określone są stawki minimalne za prowadzenie spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego i wynoszą one 60 zł. Inne przepisy rozporządzenia nie odnoszą się do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych prowadzonych przed sądem pierwszej instancji. Jedynie § 5 zawiera ogólną zasadę, że wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się według podstawy stawki w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. W rozpoznawanej sprawie nie ma jednak podstaw do sięgania do § 5 rozporządzenia, bowiem możliwe jest ustalenie stawki wynagrodzenia radcy prawnego według ogólnej zasady ustalania wynagrodzenia od wartości przedmiotu sprawy, wyrażonej w § 6 rozporządzenia. Spór w przedmiotowej sprawie dotyczy obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, a nie świadczeń z ubezpieczeń i dlatego w sprawie nie ma zastosowania przepis § 11 ust. 2 powoływanego rozporządzenia. W sprawach, w których wniesiono odwołanie od decyzji ustalającej obowiązek ubezpieczenia oraz określającej wymiar składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne stawki minimalne wynagrodzenia radcy prawnego zastępującego stronę w procesie ustala się według § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu.

Na marginesie rozważań wynikających z przedstawionych w zażaleniu zarzutów wskazać należy, że zagadnienie zakresów stosowania § 6 i § 11 ust. 2 w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych było już kilkakrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego na tle innych przedmiotów sporu nie dotyczących prawa do świadczeń lub ich wysokości (por. postanowienie SN z 5.06.2009, I UZP 1/09 – OSNP 2011/5-6/86; postanowienie SN z 1.06.2010 r., III UZ 3/10- OSNP 2011/21-22/283. W obu powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że w sprawach o składki na ubezpieczenia społeczne nie ma zastosowania § 11 ust. 2 powoływanego wyżej rozporządzenia, odwołując się także do stanowiska SN wyrażonej uchwałą SN z 9 marca 1993r., II UZP 5/93 (OSNCP 1993 nr 11, poz. 194)

rozpatrującej podobne zagadnienie na gruncie uprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości (Dz. U. Nr 48, poz. 220).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w Łodzi na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 1 kpc, zmienił zaskarżone postanowienie, orzekając jak w sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, przy zastosowaniu stawek wynagrodzenia określonych w § 12 ust. 2 pkt 2) w zw. z § 6 pkt 4 powoływanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu.